

HOST

LETNÍ VÁLKA

Naomi
Noviková

· Naomi
· Noviková ·

· **LETNÍ VÁLKA** ·

A decorative graphic consisting of two golden fern fronds, one at the top and one at the bottom, framing the text. Small white and light blue dots are scattered around the text.

přeložila
Veronika Volhejnová
BRNO 2026

LETNÍ VÁLKA

Naomi
Noviková

V ten den, kdy Celia proklela svého bratra, jí bylo právě dvanáct let. Měla dva bratry, ale prostředního Rorica nepočítala, protože toho nepočítal nikdo. Roric byl takový vychrtlý, nevrlý spratek, který se na ni neustále mračil a vlastně nebyl ani opravdovým synem rodu. Jeho matka — byly tu po sobě tři manželky, na každé dítě jedna — byla jen dočasná milenka prostého původu. Otec si ji vlastně vůbec neměl v úmyslu vzít. Všichni věděli, že na jejím synovi doopravdy nezáleží.

Ale na nejstarším bratru Argentovi, jehož matka byla dcerou hraběte, záleželo každým představitelným způsobem. Byl dědicem rodu a nejlepším rytířem na světě, aspoň to o něm všichni svorně prohlašovali. Argent byl také velice pohledný, měl černé vlnité vlasy a modrošedé oči. S Celií si hrával od chvíle, kdy spatřila světlo světa. Neposlali ho na královský dvůr, cvičili ho doma, a ona za ním běhala, jen co se vůbec běhat naučila.

Letní válka skončila už předtím, než se Celia narodila — Prosper v ní zvítězil díky otci, který se za to stal velkovévodou Verisem —, a místo ní se dnes konaly pouze Letní hry. Argent ale trénoval stejně tvrdě, jako by na tom závisel jeho život. Celia každý den spěchala se svou prací, aby mohla vysedávat v sáni, odkud byl výhled na nádvoří, přestože tam bylo v zimě chladno a v létě horko, a sledovat bratrova nekonečná cvičení s mečem, s oštěpem a jízdu na koni. Občas ji vyhodil vysoko do vzduchu, až radostně vykřikla, pak si ji vysadil na ramena a běhal s ní po nádvoří. Také ji s oblibou strojil

a zaplétal jí vlasy jako panence. A když byla starší, učil ji tančit, jezdit na koni a střílet z luku. S lukem to nikdy moc neuměla, ale on byl trpělivý. Dokonce i když všechny její šípy ležely na zemi nejméně tři metry od terče, jen se zasmál a řekl: „Nic si z toho nedělej, Celie. Když se ti někdo pokusí ublížit, budu tam já a zabráním mu v tom.“ A ona se zeptala: „Slibuješ?“ a on odpověděl: „Na svou čest, má paní,“ a hluboce se jí uklonil, úplně jako rytíř z letního příběhu.

Když bylo Argentovi devatenáct, otec ho vyzbrojil nejlepší ocelí a dovolil mu jet na Letní hry. A skoro okamžitě všichni písňotepci, kteří zavítali na hrad Todholme — a přijíždělo jich mnoho, protože všichni doufali, že přímo od otce uslyší nějaké vyprávění, nebo aspoň že napříště budou moci své líčení příběhů o konci letní války vyšperkovat větou: „Velkovévoda Veris, u něhož jsem nedávno pobýval v Todholmu...“ —, začali o Argentovi mluvit jako o nejlepším rytíři na světě. Hned první den porazil v souboji tři letní rytíře a ostatní se pak mezi sebou začali přít o právo se s ním utkat.

Celia by ho byla raději měla doma, ale trochu ji utěšovalo, když o něm slýchala takové příběhy. A především z nich měl nesmírnou radost otec, kterého bylo jinak těžké potěšit. Ona sama to dokázala jedině zdvořilostí. Pokud přijela návštěva a ona dovedla sehrát svou úlohu hostitelky jako velká dáma, starala se, aby poháry zůstávaly neustále plné a rozhovor nikdy nevázl, říkali hosté otcí, že by byla ozdobou i u královského stolu. To jí pak po jejich odjezdu otec pochválil: „Chovala ses dobře,“ a dal jí peníze na nové šaty. Ona si za polovinu peněz koupila šaty a za zbytek si pořídila knihu plnou letních příběhů. Nejvíce však otce těšilo, když mu lidé říkali, že je Argent nejlepším rytířem na světě.